

200705420/1.

Datum uitspraak: 31 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/7876 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Almelo, van 3 juli 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 januari 2007 heeft de minister van Justitie een aanvraag van appelland om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen en tevens geweigerd hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 3 juli 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door appelland ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appelland bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen als eerste grief naar voren is gebracht en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. In de tweede grief klaagt appelland dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij niet kan worden gevolgd in zijn standpunt dat achteraf had dienen te worden getoetst aan de voorwaarden zoals die gelden voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' (hierna: amv), omdat hij geen beroep heeft ingesteld tegen de weigering om hem een vergunning onder deze beperking te verlenen, zodat deze weigering thans in rechte vaststaat. Aldus heeft de rechtbank volgens appelland niet onderkend dat het besluit van 11 juli 2002, waarbij aan hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd werd verleend, geen weigering behelst hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als amv' te verlenen. In het licht daarvan had de rechtbank volgens appelland achteraf dienen te toetsen, of hij ten tijde van het besluit van 11 juli 2002 voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als amv' in aanmerking kwam. In aansluiting daarop had de rechtbank dienen te toetsen, of hij gelet op de huidige situatie op de voet van artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'voortgezet verblijf', aldus appelland. Ten slotte

betoogt appellant dat de rechtbank de uitspraak van de Afdeling van 27 oktober 2004, nr. 200405161/1; JV 2004/481, heeft miskend.

2.2.1. Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ambtshalve worden verleend.

Ingevolge het tweede lid, voor zover thans van belang, kan een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

Ingevolge artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000, voor zover thans van belang, houden de in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 bedoelde beperkingen verband met:

(...)

x. verblijf als amv;

(...)

Ingevolge artikel 3.6 van het Vb 2000, kan een verblijfsvergunning, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, slechts ambtshalve worden verleend onder twee beperkingen. Eén daarvan is de beperking van artikel 3.4, eerste lid, onder x.

In onderdeel C2/7 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), zoals dit ten tijde van belang luidde, is uiteengezet op welke wijze gebruik wordt gemaakt van de bevoegdheid ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als amv' te verlenen. Daar is vermeld dat de verblijfsvergunning op grond van dit beleid alleen ambtshalve kan worden verleend:

a. in het kader van een asielprocedure, nadat is geconstateerd dat de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde of onbepaalde tijd wordt afgewezen; dan wel:

b. in het kader van een procedure waarbij is besloten dat een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde of onbepaalde tijd wordt ingetrokken. De verblijfsvergunning op grond van het beleid inzake minderjarige vreemdelingen en asielzoekers wordt derhalve niet verleend op aanvraag. De toetsing aan het bijzondere beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen geschiedt 'ex nunc'. Van belang is dus niet de situatie op het moment van de asielaanvraag, maar die op het moment van ambtshalve beslissen.

2.2.2. Op 13 februari 2002 heeft appellant een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Bij besluit van 11 juli 2002 is aan hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend, met ingang van 13 februari 2002, geldig tot 13 februari 2005. Appellant is op 18 augustus 2004 meerderjarig geworden.

2.2.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 18 juni 2004 in zaak nr. 200400472/1; JV 2004/322) bestaat geen aanleiding voor ambtshalve verlening van een verblijfsvergunning regulier op de voet van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000, indien aan de betrokken vreemdeling een verblijfsvergunning, als bedoeld in artikel 28 van die wet is verleend.

Derhalve wordt in het geval een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt verleend, niet toegekomen aan een toets als bedoeld in artikel 3.6 van het Vb 2000.

2.2.4. In het licht van bovenstaande betoogt appellant terecht dat het besluit van 11 juli 2002, geen weigering behelst hem ambtshalve een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking 'verblijf als amv' te verlenen en dat de rechtbank hem ten onrechte heeft tegengeworpen dat hij daartegen geen rechtsmiddel heeft ingesteld.

2.2.5. De klacht kan evenwel niet tot het beoogde doel leiden. Uit de systematiek van de wet volgt dat pas gezien kan worden of een vreemdeling in aanmerking komt voor ambtshalve verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking 'verblijf als amv' zodra hij niet meer in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Met deze systematiek verdraagt zich niet dat de vraag, of de betrokken vreemdeling in aanmerking komt voor ambtshalve verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking 'verblijf als amv', achteraf wordt beantwoord over de periode waarin hij in het bezit was van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Derhalve heeft de rechtbank terecht het standpunt van appellant niet gevolgd dat achteraf had dienen te worden getoetst aan de voorwaarden voor verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking 'verblijf als amv' en heeft de rechtbank de vraag of de minister in de onderhavige procedure had moeten beoordelen of appellant in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking voortgezet verblijf op de voet van artikel 3.52 van het Vb 2000, terecht ontkennend beantwoord.

Appellant betoogt voorts tevergeefs dat de rechtbank aldus de uitspraak van 27 oktober 2004, nr. 200405161/1; JV 2004/481, heeft miskend.

De grief faalt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, zij het met verbetering van de gronden waarop zij rust, te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, in
tegenwoordigheid van mr. A.W.M. Bijloos en mr. C.H.M. van Altena, Leden,
in tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

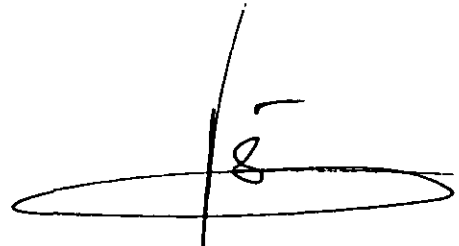
w.g. Groeneweg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 oktober 2007

32-561.

Verzonden: 31 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 07/7876 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
van Sierraleoonse nationaliteit,
IND dossiernummer 0202.13.8089,
eiser,
gemachtigde: mr. J. Hofstede, advocaat te Almelo;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

voorheen de Minister van Justitie
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. G.J. Douma, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 9 december 2004 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zoals bedoeld in artikel 33 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Bij besluit van 23 januari 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

Bij brief van 20 februari 2007 is daartegen beroep ingesteld. Dit beroep is aangevuld bij brief van 22 maart 2007. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 15 juni 2007 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Standpunten

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat de grond voor verlening is komen te vervallen. Eiser heeft geen omstandigheden naar voren gebracht op grond waarvan geoordeeld moet worden dat ten onrechte niet langer een categoriaal beschermingsbeleid wordt gevoerd. Voorts komt eiser niet in aanmerking voor verlening van een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, b en c, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

Voor zover thans van belang heeft verweerder in het voornemen en het bestreden besluit overwogen dat eiser toerekenbaar niet in het bezit is van reispapieren als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000, zodat de oprechtheid van eisers asielrelaas op voorhand is aangetast. Voorts ontbeert het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht, aangezien het asielrelaas van eiser vage, summieri en bevreemdingwekkende verklaringen bevat. Hetgeen eiser hiertegen in heeft gebracht, is onvoldoende om een overtuigende verklaring hiervoor te bieden. Met betrekking tot de beoordeling van de huidige situatie heeft verweerder verwezen naar de ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken van 4 maart 2004 en 25 april 2005, waaruit blijkt dat de situatie in Sierra Leone zodanig is gewijzigd dat de kans op problemen van de zijde van de rebellen geringer is geworden. Eiser heeft niet aangetoond dat dit in zijn geval anders is.

In de door eiser aangevoerde omstandigheden dat hij een toekomst in Nederland heeft opgebouwd is geen reden gelegen om eiser in het bezit te stellen van een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, van de Vw 2000.

Nu eiser geen aanvraag conform de artikelen 3:26 tot en met 3:34a heeft ingediend, kan geen toetsing plaatsvinden aan artikel 3:52 Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000).

Eiser stelt zich in beroep op het standpunt dat de huidige situatie in Sierra Leone aanleiding geeft tot het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid. Verweerder heeft ten onrechte het ontbreken van reisdocumenten aan eiser toegerekend. Tevens heeft verweerder ten onrechte zich op het standpunt gesteld dat eiser vage en bevreemdingwekkende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn asielrelaas. Nu het asielrelaas van eiser wel degelijk geloofwaardig is, heeft verweerder hem ten onrechte een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, b en c onthouden.

Verweerder had, gelet op WBV 2005/12, wel degelijk eisers beroep op artikel 3:52 Vb 2000 dienen te toetsen.

3. Overwegingen

In artikel 33 Vw is – voor zover hier van belang – bepaald:

Onze Minister is bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

In artikel 34 is bepaald dat de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende vijf achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, kan slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 voordoet.

In artikel 32 is bepaald dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien:

a: De vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden terwijl die gegevens tot afwijzing van de oorspronkelijke aanvraag tot het verlenen of verlengen zouden hebben geleid;

b: (...)

c: de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder verlening van een vergunning voor

onbepaalde tijd kunnen weigeren, doordat de grond voor verlening als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vreemdelingenwet is komen te vervallen. Bij brief van 16 september 2002 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de Voorzitter van de Tweede Kamer immers bericht dat het Kabinet heeft besloten het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierra Leone nationaliteit te beëindigen. Eiser heeft zijn stelling dat de algemene situatie in Sierra Leone nog steeds aanleiding geeft voor het voeren van een dergelijk beleid, niet nader onderbouwd, zodat deze stelling reeds hierom niet kan slagen.

Op grond van het voorgaande heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een vergunning tot verblijf op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw 2000.

Voorts is de vraag aan de orde of verweerder heeft kunnen oordelen dat eiser op het moment van de aanvraag om een vergunning tot verblijf asiel voor bepaalde tijd niet in aanmerking kwam voor een asielvergunning voor onbepaalde tijd op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, onder a, b, of c, Vw 2000. De rechtbank overweegt dienaangaande het volgende.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat artikel 31, tweede lid, onder f, Vw 2000 op eiser van toepassing is, nu hij niet in staat is gebleken verklaringen af te leggen omtrent zijn reis. De stelling van eiser dat dit hem niet kan worden toegerekend, omdat het donker was toen hij aan boord van het schip ging en hij de gehele tijd in een kamer beneden in het schip opgesloten is geweest, acht de rechtbank een onvoldoende verklaring, aangezien verzoeker geen enkel detail heeft weten te verstrekken over de reis. Tevens overweegt de rechtbank in dit verband dat, zoals hieronder nog wordt overwogen, het asielrelaas van eiser en daarmee het verhaal over zijn ontsnapping uit het rebellenkamp en aansluitende vertrek uit Guinee in redelijkheid door verweerder ongeloofwaardig kon worden geacht. De rechtbank overweegt als volgt.

Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert doordat eiser bijna geen informatie heeft weten te verstrekken omtrent zijn verblijf in het kamp, zoals namen van medegevangenen, rebellen en plaatsen in de omgeving. Hetgeen eiser als verklaring hiervoor naar voren heeft gebracht - er was een groot verloop en eiser heeft weinig contacten met andere gevangenen onderhouden - heeft verweerder in redelijkheid niet afdoende hoeven achten, gelet op de gestelde lange duur van het verblijf van eiser in het rebellenkamp. Dit geldt evenzeer voor de stelling van eiser dat hij door zijn lange verblijf in Nederland zich niet veel meer kan herinneren. Tevens heeft verweerder in redelijkheid geoordeeld dat de verklaringen van eiser omtrent de diamanthandelaar, die eiser en zijn vriend zou hebben geholpen te ontsnappen, als ongeloofwaardig moeten worden aangemerkt. Niet valt in te zien waarom deze volstrekt belangeloos een dergelijk groot risico zou lopen. Hetgeen eiser hiertegen heeft ingebracht - het risico voor de diamanthandelaar zou slechts zeer gering zijn, omdat deze eiser en zijn vriend alleen maar de weg heeft gewezen - heeft verweerder terecht niet afdoende geacht. Het moet immers niet geloofwaardig worden geacht dat het gesprek tussen eiser en deze diamanthandelaar, waarbij eiser volgens eigen zeggen heeft gehuild, onopgemerkt is gebleven.

Ten slotte is de rechtbank van oordeel dat de stelling van eiser dat zijn relaas in het beeld past zoals dat is geschetst in de verschillende ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken over Sierra Leone onvoldoende is voor het oordeel dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht heeft.

Op grond van het voorgaande heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat eiser op het moment van de aanvraag om een vergunning asiel voor bepaalde tijd niet in aanmerking kwam voor een vergunning tot verblijf op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, b, en c, Vw 2000.

Gelet op het feit dat eisers asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert, zoals hierboven overwogen, is er evenmin aanleiding voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser ook ex nunc geen recht heeft op een vergunning tot verblijf op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, b en c, Vw 2000.

Niet in geschil is dat eiser niet in aanmerking komt voor een vergunning tot verblijf onder de beperking verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling. In geschil is de vraag of verweerder de aanvraag van eiser ambtshalve had moeten toetsen aan artikel 3:52 Vb 2000. De rechtbank overweegt het volgende. In artikel 3:6 Vb staat opgesomd onder welke beperkingen een vergunning ambtshalve kan worden verleend. Hierbij wordt de beperking "voortgezet verblijf" niet genoemd. Evenmin blijkt uit de tekst van artikel 3:52 Vb 2000 dat deze vergunning ambtshalve kan worden verleend. Voorts wordt deze beperking niet genoemd in een ministeriële regeling zoals bedoeld in artikel 3:6, tweede lid, Vb 2000. Evenmin is in het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (WBV) 2005/12 grond gelegen voor het oordeel dat verweerder het beroep op artikel 3:52 Vb ambtshalve had dienen te toetsen. Daartoe is redengevend dat eiser niet voldoet aan de voorwaarde in het WBV dat hij langer dan drie jaar verblijf heeft gehad op grond van een verblijfstitel, zodat deze WBV op eiser niet van toepassing is.

De stelling van eiser dat hij geen aanvraag kan indienen op grond van dit artikel, omdat hij niet valt onder de categorieën genoemd in artikel 3:51, Vb 2000, leidt niet tot een ander oordeel. In artikel 3:52, Vb 2000, staat immers vermeld dat aan een ieder die (onder meer) rechtmatig verblijf heeft gehad als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Vw 2000 een vergunning tot verblijf kan worden verleend.

Evenmin volgt de rechtbank de stelling dat de aanvraag van eiser, net als bij artikel 29, a, b en c Vw 2000 is gebeurd, ex-tunc had dienen te worden getoetst aan de voorwaarden zoals die gelden voor de vergunning tot verblijf met als beperking alleenstaande minderjarige vreemdeling, waardoor in de onderhavige procedure wel degelijk de vraag of eiser recht had op voortgezet verblijf aan de orde had dienen te komen. Eiser heeft immers geen beroep ingesteld tegen de weigering van verweerder om een vergunning onder deze beperking te verlenen, zodat deze weigering in rechte vaststaat. De rechtbank volgt eiser niet in zijn stelling dat hij destijds geen belang had bij een beroep hiertegen. De rechtbank overweegt hierbij dat blijkens de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 28 maart 2002, 200105914/1, AB 2002, 132 uitsluitend geen belang bestaat bij doorprocederen wanneer men reeds in het bezit is gesteld van een vergunning tot verblijf op grond van artikel 29, onder d, Vw 2000, indien er een beroep wordt gedaan op artikel 29, a, b en c, Vw 2000. In casu betreft het een beroep op artikel 3.6, eerste lid, onder b, Vb 2000, zodat eiser destijds wel degelijk een belang had bij een beroep tegen de weigering deze vergunning te verlenen. Verweerder heeft daarom terecht niet alsnog getoetst of hij ten tijde van de aanvraag om een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in aanmerking kwam voor een vergunning onder de beperking alleenstaande minderjarige vreemdeling.

Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

4. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.W.H. Oude-Aarninkhof en in tegenwoordigheid van drs. E.F. Hafkamp als griffier in het openbaar uitgesproken op

3 JUL 2007

E. F. Hafkamp

H. W. H. Oude-Aarninkhof

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 3 JUL 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

Toevoeging is aangevraagd.

HOGER BEROEPSCHRIFT:

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
31 JUL 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
 Van de Raad van State
 Afdeling Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 's-GRAVENHAGE.

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op afkomstig uit Sierra Leone, IND-nr.
 0202.13.8089, wonende te verder te noemen appellant, te dezer zake domicilie
 kiezende te 7602 JP Almelo, aan de Ootmarsumsestraat nr. 104 (Postadres: Postbus 850, 7600
 AW Almelo), ten kantore van de advocaat en procureur Mr J. Hofstede, die in deze door ap-
 pellant bepaaldelijk tot gevolmachtigde is gekozen en als zodanig zal optreden alsmede door
 appellant bepaaldelijk is gevolmachtigd om voor hem onderhavige hoger beroepsprocedure
 aanhangig te maken.

Dit beroep is gericht tegen **DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE (STAAT DER NEDERLANDEN)**, zetelend te 's-Gravenhage, verder te noemen verweerder.

1.
Appellant heeft op 13 februari 2002 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning
 asiel bepaalde tijd ingediend. Bij beschikking van 11 juli 2002 is deze aanvraag ingewilligd
 en aan appellant een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid,
 onder d van de Vreemdelingenwet 2000 met ingang van 13 februari 2002 tot 13 februari 2005
 verleend.
2.
Op 9 december 2004 heeft appellant een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergun-
 ning asiel onbepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 23 januari 2007 is de aanvraag door
 verweerder afgewezen.
3.
Bij brief van 20 februari 2007 is daartegen namens appellant beroep aangetekend, welk be-
 roep bij uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, d.d. 3 juli
 2007, Awb-nr. 07/7876 BEPTDN/BE, ongegrond is verklaard. Een afschrift van de uitspraak
 is bijgevoegd.

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

4.

Appellant kan zich met voormelde uitspraak niet verenigen, om welke reden hij bij deze hoger beroep instellen bij Uw College.

5.

Appellant verzoekt Uw college het door en namens hem in eerste aanleg gestelde als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

6.

Appellant wenst tegen voormelde uitspraak de navolgende grieven aan te voeren.

Grief I:

Ten onrechte heeft de Rechtbank (pagina 4, 3^e alinea) overwogen: *"Evenmin is in het wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (WBV) 2005/12 grond gelegen voor het oordeel dat verweerder het beroep op artikel 3:52 Vb ambtshalve had dienen te toetsen. Daartoe is redeggevend dat eiser niet voldoet aan de voorwaarde in het WBV dat hij langer dan drie jaar verblijf heeft gehad op grond van een verblijfstitel, zodat deze WBV niet op eiser van toepassing is."*

Toelichting:

7.

Appellant is van mening dat de Rechtbank hierbij voorbij gaat aan het feit dat hij gedurende drie jaren in het bezit is geweest van een verblijfstitel, te weten een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd ingevolge artikel 29, eerste lid aanhef en onder d, Vw 2000. Immers bij beschikking van 12 juli 2002 is aan appellant een dergelijke verblijfsvergunning verleend en wel gedurende de periode 13 februari 2002 tot 13 februari 2005. De verblijfsvergunning is nimmer ingetrokken. Er heeft evenwel geen omzetting van de verblijfsvergunning in een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd plaatsgevonden, aangezien de grond waarop de verblijfsvergunning was verleend (te weten het categoriale beschermingsbeleid) inmiddels was komen te vervallen.

De Rechtbank heeft derhalve in de uitspraak ten onrechte geoordeeld dat de WBV 2005/12 niet op appellant van toepassing is en daarmee de uit deze WBV voor appellant mogelijk voortvloeiende rechten miskend.

Grief II:

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen (pagina 4, 3^e alinea): *"Evenmin volgt de rechtbank de stelling dat de aanvraag van eiser, net als bij artikel 29, a, b en c Vw 2000 is gebeurd, ex-tunc had dienen te worden getoetst aan de voorwaarden zoals die gelden voor de vergunning tot verblijf met als beperking alleenstaande minderjarige vreemdeling, waardoor in onderhavige procedure wel degelijk de vraag of eiser recht had op voortgezet verblijf aan de orde had dienen te komen. Eiser heeft immers geen beroep ingesteld tegen de weigering van verweerder om een vergunning onder deze beperking te verlenen, zodat deze weigering in*

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

recht vaststaat... .. Verweerder heeft daarom terecht niet alsnog getoetst of hij ten tijde van de aanvraag om een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in aanmerking kwam voor een vergunning onder de beperking alleenstaande minderjarige vreemdeling."

Toelichting:

8.

In voormelde overweging miskent de rechtbank het feit dat in de beschikking van 11 juli 2002, waarin aan appellant een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd ingevolge artikel 29, eerste lid aanhef en onder d Vw 2000, is verleend geen besluit is genomen ten aanzien van eventuele aanspraken welke appellant geldend kon maken ingevolge het ama-beleid. Er is derhalve destijds geen ambtshalve beslissing genomen over de vraag of aan hem een vergunning tot verblijf met als beperking alleenstaande minderjarige vreemdeling verleend moest worden. Dientengevolge is er evenmin sprake van een in rechte vaststaande weigering om een verblijfsvergunning onder deze beperking te verlenen.

Nu er in de beschikking van 11 juli 2002 geen besluit is genomen omtrent de eventuele aanspraken ingevolge het ama-beleid, en ook nadien niet, had verweerder in de in beroep bestreden beschikking dienen te toetsen of appellant ex-tunc-toetsend ten tijde van de beschikking d.d. 11 juli 2002 in aanmerking had dienen te komen voor een verblijfsvergunning ingevolge het ama-beleid alsmede of appellant ex-nunc toetsend gelet op de huidige situatie in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het ama-beleid alsmede eventuele aanspraken kan maken op een verblijfsvergunning voortgezet verblijf.

9.

Namens appellant wordt dienaangaande gewezen op het feit dat zijdens verweerder in soortgelijke situaties in meerdere zaken de uitdrukkelijke toezegging is gedaan dat, ingeval van een intrekking van een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd op de d.grond, uitdrukkelijk en ambtshalve getoetst zal worden of de vreemdeling voor een verblijfsvergunning onder de beperking verblijf als alleenstaande minderjarig vreemdeling in aanmerking dient te komen.

Zie bijlagen:

- VK Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Alkmaar, d.d. 23 mei 2003, Awb 01/57994;
- VK Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, d.d. 21 november 2003, Awb 02/13330.

10.

Dat appellant ten tijde van de in beroep strekken beschikking inmiddels meerderjarig was doet hieraan niets af, nu verweerder zijn aanspraak op verlening, gedurende de periode welke hij minderjarig was, van een verblijfsvergunning regulier voor verblijf als minderjarige vreemdeling had moeten beoordelen in verband met zijn aanspraak op toelating voor voortgezet verblijf. Door te overwegen, dat verweerder terecht niet alsnog heeft getoetst of appellant ten tijde van de aanvraag om een verblijfsvergunning bepaalde tijd in aanmerking kwam voor een vergunning onder de beperking alleenstaande minderjarige vreemdeling, heeft de Rechtbank dan ook de betekenis van de uitspraak van de Afdeling van 27 oktober 2004, nr. 200405161/1 (JV 2004/481) miskend.

Zie ook bijlagen:

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

- uitspraak ABRS d.d. 9 augustus 2005, nr. 200502595/1;
- uitspraak ABRS d.d. 11 augustus 2005, nr. 200503155/1.

Conclusie:

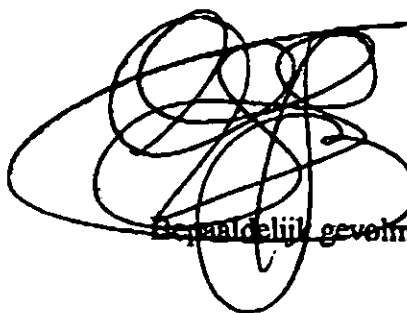
11.

Gelet op hetgeen hiervoor is aangevoerd kan de uitspraak van de Rechtbank niet in stand blijven.

REDENEN WAAROM:

Appellant Uw College verzoekt de uitspraak van de Vreemdelingenkamer van de Rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Almelo, d.d. 3 juli 2007 (Awb 07/7876), te vernietigen en, doende wat de Rechtbank had behoren te doen, het inleidende beroep gegrond te verklaren en de in beroep bestreden beschikking van 23 januari 2007 te vernietigen alsmede te bepalen dat verweerder een nieuwe beschikking dient te nemen met in achtneming van hetgeen door Uw College is overwogen, een en ander met veroordeling van verweerder/de Staat in de kosten van het geding.

Almelo, 31 juli 2007

Bepaaldelijk gevolmachtigde.

Bijlagen:

1. uitspraak Vreemdelingenkamer Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo d.d. 3 juli 2007, Awb 07/7876;
2. VK Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Alkmaar, d.d. 23 mei 2003, Awb 01/57994;
3. VK Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, d.d. 21 november 2003, Awb 02/13330;
4. Uitspraak ABRS d.d. 27 oktober 2004, nr. 200405161/1, JV 2004/481;
5. Uitspraak ABRS d.d. 9 augustus 2005, nr. 200502595/1;
6. Uitspraak ABRS d.d. 11 augustus 2005, nr. 200503155/1.